

Kunstsnedkeren

Friherreinde Anny Ebner von Eschenbach, 1960

Engang spurgte jeg Bruno Gröning:

"Er det sådan, at helbredelser hos Dem, kun er et middel til at kunne føre mennesker tilbage til GUD? Da næsten alle mennesker er syge, hører de Deres kald, finder frem til Dem, og hører nu gennem Dem om den sande TRO PÅ GUD, som så mange har mistet?"

Bruno Gröning: "Ja, De har forstået det rigtigt, sådan er det! Mennesker uden tro på GUD må jo få en syg krop, da de ikke mere befinder sig i den guddommelige orden. Det er nemt at helbrede dem, men menneskene må bringes til at VENDE OM, og det er svært!"

På dette lille bordtæppe kan jeg vise mine opgaver. Her på dette broderi er der opridset linier, der er skilt fra hinanden. Det er mennesker, som har skilt sig fra TRO-EN PÅ GUD, men som ikke er forfaldet meget til Satan. Der kan jeg igen knytte sammen, igen give dem tilslutning. Halvfems procent kan jeg hjælpe.

Men her, hvor – som dette snegleagtige broderi – menneskene helt er opslugt i deres egne tanker, jeg siger "indkapslede", kan jeg ikke hjælpe, de afviser hjælpen gennem mig.

Og her, denne helt lasede broderidel i kanten af tæppet, udenfor den broderede kreds, det er mennesker, som er IMOD GUD, dem der kun lever på bekostning af andre, som er belastede og værktøj for Satan. Dem må jeg ikke hjælpe, for de ville kun benytte deres sundhed til fortsat at tjene det onde.

Når De ser ud af vinduet – der, i dette store hus (det var Theatinerkirken) skulle der også kun være gode tanker, men det er der ikke. Jeg går mange gange ind i den og renser den, når der ikke er nogen derinde. For mig er det en pine for tiden at skulle bo i så stor en lejekaserne, for jeg ser alle disse menneskers tanker, og det er ofte frygteligt. Jeg ville hellere bo i skoven end i en by!

Nogle dage senere opsøgte jeg hr. Gröning med min søster, som allerede havde gennemgået mange forskellige operationer. Blandt andet sagde Bruno Gröning følgende: "Når De ejer et værdifuldt bord, som, skal vi sige, er fra baroktiden, og det bliver beskadiget, går De så til en hvilken som helst snedker med det?" "Nej", sagde min søster, "så går jeg selvfølgelig til en kunstsnedker, så bordet ikke bliver forkert repareret, og derved mister sin værdi."

"Godt", svarede Bruno Gröning, "hvor nøje De forstår at behandle et stykke møbel! Men nu er vores krop et endnu mere værdifuldt stykke møbel, og alligevel gik De til

så uforstandige snedkere og lod dem kludre med den. Nu er De endelig kommet til kunstsnedkeren, som først må bringe det forkerte bort, så det stilrigtige kan komme derind igen. Så må høvlen tages i brug, og det gør ondt – bliv derfor ikke bange, og udhold det! Bliv ved Deres tillid, og tro fast på, at DEN GUDDOMMELIGE KRAFT HJÆLPER OG HELBREDER!”

Jeg vil gerne her tilføje, at Bruno Gröning hele tiden talte i eksempler til mennesker, så de bedre kunne forstå ham. Han gik altid ind på den enkelte arbejdsgruppes tankegang. Min søster havde for eksempel virkelig stor interesse for gamle, antikke møbler. Når Bruno Gröning talte i foreningerne, så optog han inden, hvad han selv fortalte mig, de tilstedeværendes tanker, og alt efter hvilke der var flest af, tog han også eksemplerne. Hos bønder høsten, aksene, jorden; hos tekniske mennesker radio, biler, motorer; hos husmødre madlavningen, hjem og børn – men altid for at lette forståelsen til kroppen, til tankerne, og til opnåelsen af sundheden. Jeg hørte mange, mange foredrag af Bruno Gröning, og havde mange samtaler med ham, men altid var eksemplerne forskellige, også i formen, og alligevel havde det åndelige indhold altid det samme mål:

Hav tro og tillid!

Forlang ikke, men opnå!

Sæt ikke Gud på prøve, men søg ham!

Kilde:

Josette Gröning (Hrsg.): Der geistig-seelische Heiler (Denkendorf bei Plochingen (Neckar 1960) Nr. 7, S. 106-108